

široko „razcvela“ in do metra visoka. Moj Bog — sem dejal — čemu pošiljajo papeži v mojo ubogo Slovenijo samo odpustke in blagoslove in nič zlatih rož! In jaz poznam Slovenko, ki bi zaslužila takšno rožo. Lepe poljske dame se niso mogle ločiti od krasnega umetniškega dela in gotovo je bila marsikatera vredna takšnega daru, vsaj njej se je zdelo tako. Saj sem naposled še jaz grešnik v svoji naivnosti vzdihnil sam v sebi: Oh, zakaj mi papež še ni poslal takšne rože? Do konca dni bi hotel verovati v njegovo nezmotljivost! — Tudi vera se lahko kupi. Kajpada je verni poljski narod tisto rožo že mnogokrat preplačal vatikanski stolici!

(Dalje prihodnjič.)

Moj oltar.

Ko še mladosti je svetila zarja,
Bogu postavil v srcu sem oltar,
ki večne ga ljubezni luč razžarja;
porušil ni življenja ga vihar.

Sred divjega življenskega viharja
na ta oltar položil drag sem dar
in prosil sem nebes in zemlje Carja,
naj sprejme, ne zavrže ga nikar!

Ta dar je njena lepa, draga slika
in duša moli mi trepetajoč:
„Ne pahni tega dara z žrtvenika!

Naj ljubim jo, saj Tvojih rok je delo
in Ti poslal si jo, preganjat noč,
v življenje moje temno, osamelo!“

Mijo Mladjenović.

Pomlad.

Zdaj je pozabljeno vse,	Zunaj polje pomlad,
če človek nima doma,	v duši polje življenje,
če človek križemsvet roma,	življenje in hrepenenje
zdaj je veselo srce . . .	in tisoč nad . . .

Milan Pugelj.